

POVRATAK NA BITNO

Crkva se katolička nalazi u periodu promjena, koje sa sobom nose neizbježne devijacije, opiranja, nutarnje napetosti, pa čak i krizu. O toj se krizi govori na sva usta. Jedni je doživljavaju smireno jer se čvrsto, teološki nadaju da je časovita. Drugi je promatraju s rezervom. Treći pak, posebno stariji, ne vide u njoj ništa drugo nego davlije djelo koje ništi pravu vjeru. I sam Papa govori često o krizi, o samokritici, o samorazaranju Crkve. Treba biti slijep i gluh pa ne vidjeti da se Crkva potresa u svojim temeljima. Još je 1949. godine K. Rahner pitao: »Ima li kat. Crkva još svoju šansu«? Negdje u isto vrijeme pisao je Teilhard de Chardin: »Zbog nekih nejasnih razloga u naše vrijeme u odnosima između čovjeka i Boga kako ga se prikazuje današnjem čovjeku nešto više ne ide...«. Vjerojatno je ovo najtotalnija kriza što je Crkva u svojoj dugoj povijesti pozna.

Ne bi se smjelo vjerovati da će ova kriza i poteškoće što proživljava Crkva naših dana biti riješene reformom struktura što ih je najavio a djelomično i proveo Drugi Vatikanski Sabor. Ne će biti dovoljno pomladiti sklerozne organizme na koje su mnogi tako ljubomorni, dokinuti manifestacije triumfalizma od koga neki i na utjecajnim položajima u Crkvi još uvijek žive ili stvoriti komisije koje će riješiti krizu savjesti. Novi juridizam mogao bi tada zamijeniti dosadašnji i time ništa ne bi bilo postignuto. Od klerikalne tehnokracije, sve da do nje u Crkvi i dođe, ne bi trebalo puno očekivati. Revizija svećeničkog staleža neće, vjerojatno biti naročito značajna: plaćeni rad i ženidba svećenika neće biti u stanju dokinuti pitanja o vjeri, o razumljivosti evanđeoske poruke, o odnosu između zemaljskih vrednosti i Kraljevstva, o postojanju vidljivog organizma spasenja. Treba biti dovoljno hrabar pa priznati da se sadašnji sukobi odnose prije svega na ideju što je imamo o vjeri i o Crkvi. Branjenje svega jučerašnjeg pa i slova zakona, Crkvi više škodi nego li joj pomaže.

Činjenica je da mnogi kršćani trpe zbog udaljenosti što, po njihovu mišljenju, dijeli vjeru i Crkvu od čisto ljudskih problema s kojima se oni susreću u svom familijalnom i profesionalnom životu. Ima drugih koji ne žaleći nikakve kritike na račun Crkve samim tim odaju svoje nutarnje raspoloženje, svoj manjak vjere, svoju nestalnu vjeru. Oni žele sigurnost nesvjesno udarajući po Crkvi kao instituciji. Oni se plaše da ne budu dovedeni nad ponor čim pokušaju razumjeti ono što